

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 121726

гр. София, 03.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в закрито заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

като разглежда докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20231110114682 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на „София Дипартмънт сторс“ ООД срещу „МагнаФарм България“ ЕАД /с предишно наименование „Ей енд Ди Фарма България“ ЕАД/, с която е предявен осъдителен иск, с искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 8700 лв., представляваща направените по делото разноски.

В исковата молба са изложени твърдения, че МагнаФарм България“ ЕАД бил предявил срещу „София Дипартмънт сторс“ ООД искова претенция, по която било образувано т. д. № 2310/2017 г. по описа на СГС, по което производство исковете били частично предявени. Твърди се, че с решение № 1917 от 20.07.2018 г. постановено по гр. д. № 2021/2018 г. на САС било изцяло потвърдено решението на СГС, като с определение от 31.05.2019 г. по гр. д. № 3140/2018 г. на ВКС не било допуснато касационно обжалване на делото. Във връзка с производството били направени разноски в размер на 2900 лв. за всяка инстанция или общо в размер на 8700 лв., които се претендирали с исковата молба по настоящото дело.

С разпореждания от 22.06.2023 г. и от 17.07.2023 г. съдът е дал указания на ищеца да обоснове наличието на правен интерес от предявяване на иск за присъждане на сторени по делото съдебни разноски, като съобрази, че по отношение на изменение на решението в частта за разноските е налице специален ред, както и в тази връзка следва да се изложат ясни и конкретни фактически твърдения, на които ищецът основава исковата си претенция.

В изпълнение на указанията на съда по делото е постъпила молба, в която е посочено, че специалния ред за разноските по ГПК /248 ГПК/ не се

отнасял за тяхното признаване и присъждане, като разноските на страната не били присъдени и следвало да се търсят по общия исков ред.

Настоящият състав намира, че съдебната практика и правна теория са константни в разбирането си, че отговорността за разноси по делото представлява правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноси на тази страна, в чиято полза съдът е решил делото. Отговорността за разноси представлява гражданско правоотношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Фактическият състав, от който тя се поражда, включва – неоснователно предизвикан правен спор, разноси причинени от водене на делото по повод на този спор и съдебно решение, което потвърждава правното твърдение на претендиращата страна. Отговорността за разноси е гражданска извъндоговорна и обективна, невиновна отговорност и не е отговорност за вреди, защото има за предмет само направените по делото разноси. Тази отговорност може да съществува само по висящ процес и затова не може да се търси в отделно производство. Тя включва направените по делото разходи за внесена държавна такса, платен адвокатски хонорар, платени възнаграждения за вещо лице и т.н. Всички суми, изплатени на някое от тези основания, представляват разноси, които страната прави по повод на делото /чл. 78, ал. 1 от ГПК/ и се дължат от страната, която с поведението си неоснователно е причинила възникване на съдебния спор. Предвид изложеното, поначало по реда на чл. 45 от ЗЗД не може да се претендират като вреди, разходите за водено друго дело между страните, защото същите е допустимо да се търсят и отговорността за тях да се реализира само по висящия процес. Реализираните от ищеца по търговското дело разноси под формата на платено адвокатско възнаграждение, чието присъждане по приключилото дело не е поискано, не могат да се търсят по реда за обезщетяване на вреди от непозволено увреждане, нито по реда на неоснователното обогатяване, защото същите са предмет на самостоятелно облигационно правоотношение, уредено от процесуалния закон.

От представените преписи на съдебни актове от самия ищец не се установява същият в производство пред СГС и САС да е направил искане за присъждане на направените от него съдебни разноси в тези производства. Що се касае до производството пред ВКС, то видно от определение № 333 от 31.05.2019 г., постановен по т. д. № 3140/2018 г. по описа на ВКС на „София

Дипартмънт сторс” ООД е присъдена сумата от 2900 лв., разноски пред ВКС, поради което за страната не съществува правен интерес от повторно заявена претенция на вече присъдената сума. По делото липсват данни за упражняване на процесуалния ред за допълване поради непълнота на акта в частта за сторените от него разноски по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК. Уредбата на чл. 248 от ГПК е допустимият процесуалноправен ред за уреждане на отговорността за разноски при пропуск на съда, в рамките на съдебното производство, в което същите са реализирани. Тази законодателна уредба, като изключение от правилото за неоттегляемост по чл. 246 от ГПК, е още един аргумент в полза на разбирането за изчерпателност на уредените от процесуалния закон способи, чрез които да се реализира отговорността за разноски на страните и претендирането им като предмет на самостоятелен иск, е недопустимо поради погасяването на тази правна възможност извън процеса, за който направените разноски се отнасят. Направените разходи при воденето на едно гражданско дело представляват намаляване имуществото на страната, но не е допустимо отделно и извън конкретното производство да се търси тяхното възстановяване, респ. да се претендират като обезщетение за имуществени вреди или неоснователно обогатяване. Ето защо съдебният състав приема, че самостоятелен иск за ангажиране отговорността на ответника за репарирание на съдебни разноски в приключило съдебно производство, по което, искане за присъждането им/допълването им не е направено, е процесуално недопустим. С факта, че страната не е поискала разноските при разглеждане на делото, по което същите са направени, респ. не е поискала допълване по реда на чл. 248 от ГПК, следва да се приеме, че тя се е отказала от тях и не може да претендира за тези разноски. Вината за непоискването на разноските не се дължи на ответника, затова в случая са неприложими разпоредбите на чл. 45, нито на чл. 59 от ЗЗД.

Следователно, предявените иски са недопустими и на основание чл. 130 ГПК исковата молба следва да бъде върната.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

В Р Ъ Щ А на основание чл. 130 ГПК искова молба с вх. № 77861/21.03.2023 г., подадена от „София Дипартмънт сторс” ООД срещу

„МагнаФарм България“ ЕАД /с предишно наименование „Ей енд Ди Фарма България“ ЕАД/, по която е образувано гр. д. № 14682/2023 г. по описа на Софийски районен съд, I гражданско отделение, 39 състав.

Разпореждането, подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____